

Egy irányba tartó engedelmesség

Lekció: Jk 4,1-10/Textus: Zsolt120

2020. július 12.

Eugene Peterson amerikai lelkipásztor és teológus, akinek a könyvei nem csak nagy hatással voltak rám, hanem aki igazi „pásztorok pásztora” lévén egy időben gyakorlatilag megmentette a lelkipásztori lelket, írt egy könyvet ezzel a címmel: „Egy irányba mutató, hosszan tartó engedelmesség”. A textusunk, a 120. zsoltár ennek a kezdőpontja. Eugene Peterson könyve abból a lelkipásztori tapasztalatból és küzdelemből született, ami mindannyiunk közös tapasztalata is, hogy a mi világunkban az egyik legnagyobb érték a mindig következő új. A következő új élmény, új kaland, újonnan megszerzett dolog, valami újnak a várása az, ami életben tart minket. Peterson a keresztény hit vonatkozásában is azt fogalmazta meg: nem az a nehéz, hogy valakiben felkeltsük az érdeklődést a kereszténység iránt; hanem az az igazi nehézség, hogy megmaradjunk abban hosszú távon, kitartsunk és növekedjünk. Pedig alapvetően ez az utóbbi adja a kereszténység lényegét. (Csak zárójelben jegyzem meg: a házasság egyébként, ugyanúgy, mint a tanítványság nem más, mint egy irányba mutató, kitartó, hosszan tartó engedelmesség.)

Két bibliai képet használ, amikor erről beszél. Az egyik kép a tanítványság. Kereszténynek lenni nem jelent mást, mint Jézus Krisztus tanítványának lenni, követni Őt, tanulni Tőle, formálódni Általa. Ez a tanítványság messze több annál, mintsem csak elmenni egy tanítványság kurzusra vagy hasonlóra; vagy megszerezni egy diplomát. Nem lezárható, befejezhető, teljesíthető kihívás, hanem egy életre szóló program. Ráadásul (és ez még inkább nehéz azoknak, akik az újat szeretik), legnagyobb része nem különösebben érdekes vagy izgalmas. Ha tetszik, ha nem: az életünk jelentős része a szürke mindennapokban telik. Akinek már van munkahelye, családjá van, az pontosan tudja, hogy bizonyos értelemben a napok, ahogyan egymás után következnek, nagyon hasonlóak. Nem a csúcson, hanem ezekben a szürke hétköznapokban kell megélni, mit jelent Jézus tanítványának lenni.

A másik kép, amit a keresztény életre használ, és amit szintén nagyon fontosnak talál ebben a mindig újat bálványozó világban, a zarándok képe. Zarándok az az ember, aki maga mögött hagyja a megszokottat, és elindul egy úton Isten felé, hogy Vele találkozzon. Minden vallásban megjelenik a zarándoklat képe, de a kereszténységre nézve azt mondhatjuk, a zarándok lét szimbolikusan az egész hitünket leírja, hiszen az Újszövetség nyelve szerint idegenek, jövevények, zarándokok vagyunk ebben a világban. Miközben egészen valóságosan itt éljük az életüket, tudjuk, hogy az igazi otthonunk Istennél van, és az egész életük nem más, mint egy zarándoklat ebbe az irányba, erre a helyre, Istennek ebbe a jelenlétébe.

Eugene Peterson, miközben lelkipásztorként szembenézett a kérdéssel, hogyan segíthet az embereknek a tanítványságban, a zarándok életben egy olyan világban, ami az újat imádja; felfedezett a Zsoltárok könyvében egy gyűjteményt, amit úgy neveznek: „zarándok-énekek.” Ez a tizenöt zsoltár a 120. zsoltárral kezdődik, amit most olvastunk, és a 134-ig tart. Peterson szerint ezeknek a zsoltároknak a megértése, a meditálása, az imádkozása nagyszerű eszköz abban, hogy Isten népe gyakorolja magát az egy irányba tartó, hosszan tartó, kitartó engedelmisségben.

Ezt a tizenöt zarándok-zsoltárt valóban zarándokok énekelték, amikor a három nagy sátoros ünnepre Izrael népe az ország különböző területeiről felment Jeruzsálembe. Lássuk ezt képszerűen magunk előtt! Jeruzsálem a legmagasabb pontja az országnak, ezért a zarándokok fizikai értelemben is felfelé kellett, hogy menjenek a szent városba, ahol az ünnepen találkoznak Istennel. Menet közben énekelték, imádkozták ezeket a zsoltárokat, és így lélekben már útközben felemelkedtek Istenhez. A néhány napos ünnep időtartamára

magok mögött hagyták a mindennapit, a hétköznapit; begyakorolták magukat újra az Isten nagyságos dolgaiba, emlékezteték magukat arra, hogy ki az Isten, mit tett az Isten, hogyan lett szabadítótá, hogyan adja az Ő törvényét, útmutatását; hogyan áldja meg az életünket; hogy aztán visszatérve a mindennapokba eszerint éljenek.

A ma felolvasott 120. zsoltár a kiindulópont mindehhez, kétszeresen is. Egyrészt azért, mert ez az első a zarándok-énekek sorában. Másodsor azért is, mert a tanítványság hosszú-hosszú, kitartó és engedelmes útja itt kezdődik, ezen a ponton. Üzenetének lényege: a hosszantartó engedelmesség útján akkor indulunk el, amikor

1. megelégeltük a hazugság világában való életet, és
2. odafordulunk Isten igazságához.
3. Harmadik pontban két gyakorlatot fogok majd említeni, ami segít bennünket elindulni.

1. Elég a hazugságból!

„Uram, ments meg engem a hazug ajkaktól és a csalárd nyelvtől!”

Az elmúlt hetekben újra kézbe vettem a zsoltárok könyvét oly módon, hogy egy-egy nap olvastam egy-egy zsoltárt, és azon meditáltam, imádkoztam. Az első húsz-huszonegy zsoltár után szíven ütött a felismerés, hogy ezeknek a zsoltároknak nagy része a csalárd nyelvről, a hazug ajkáról, a sima beszédről, az erőszakosok nyelvéről beszél. Majdnem mindegyikben előfordulnak ezek a kifejezések. Az a felismerés erősödött bennem, hogy a Biblia világa sokkal nagyobb jelentőséget tulajdonít a nyelvnek, az igaz és hamis beszédnek, mint ahogyan ezt általában a mi világunkban tesszük. Sokkal többet foglalkozik ezzel, sokkal döntőbbnek gondolja, sokkal veszélyesebbnek tartja, amikor a nyelv, a beszéd nem a valóságot jeleníti meg, hanem valami mást. Amennyiben tehát a 120. zsoltár kiindulópont a tanítványság útján, a zarándokúton, akkor az is igaz, hogy le kell számolnunk azzal az illuzórikus világgal, ami csalárd nyelvből, álnok és hamis beszédből épül körülöttünk.

Nem arról szeretnék most beszélni, hogy ki hazudott nekünk, vagy esetleg, őszintén, ki az, akit mi vezettünk félre. Nem így szeretnék a személyes életünkre tekinteni most, hanem a bennünket körülvevő kultúra alapvetően hazug természetére akarok rámutatni. Mit jelent ez?

Minden ebben a világban, ahol ma élünk a 21. században, egy látszat-igazságot üzen nekünk, ami nagyon röviden így foglalható össze: „alapvetően nincs nagy baj a világunkkal, csak egy kicsit szedd össze magadat, és akkor minden rendben lesz!” Gondoljatok arra: ha megnézték különféle interjúkat, ahogy a celebek beszélnek, amilyen énekes számok manapság születnek, az egészen ez az alapvető üzenete, hogy „minden rendben lesz!” Sőt: minden rendben van! Tulajdonképpen mindenki nagyon jó úgy, ahogy van. Csak egy kicsit kell segíteni, egy kicsit kell összeszedned magad, akkor ki fogsz lábalni minden nehézségből. Az élet arról szól, hogy boldogan kiteljesíted önmagadat. Lehet, hogy szükséged van ehhez egy coach-ra vagy egy pszichológusra, aki segít egy kicsit összerendezni magadat, de alapjaiban minden rendben van. Nincs baj sem velünk, sem az életünkkel, sem a világunkkal. Van azonban ezen pozitív üzenetek mögött egy rejtett, szavakkal ki nem mondott állítás, amit az értelmünk talán észre sem vesz, de a szívünk hordozza ennek a terhét. Azt ugyanis, hogy amennyiben viszont valami mégsincs rendben veled, ha nem vagy sikeres, ha nem érzed jól magad a bőrödben, ha nem tudod kibontakoztatni igazi önmagad, ha nem tart a pályád felfelé, ha nem vagy népszerű és körülrajongott - akkor arról te magad tehetsz! Az a te hibád! A mai álpozitív kultúra névleg mindig felfelé akar segíteni - de közben olyan mértékben helyezi ránk annak a súlyát, hogy mindenkinek rendben kell lennie, hogy abban a pillanatban, ha nem ezt éljük meg, nagyon mélyen elural bennünket

a bizonytalanság, a bűntudat, a szégyen, hogy velünk van valami nagy baj. Ez a kultúra nem ismeri a kegyelmet, nem barátja a nagylelkűségnek – és az igaz valóságnak, a realitásnak sem!

A zsoldár ezért nagyon érdekes, és ezért kiindulópont. A zsoldáros szembenéz a valósággal. Első vers első szó: „nyomorúságom van”; utolsó vers utolsó két szó: „harcra készek”. Az elején nyomorúság, a végén háború. Azt mondja a zsoldáríró: ő békére törekszik, de körbeveszi a hazugság világa, mások háborúságot szítanak, és ezért ő fájdalomban és nyomorúságban van. Az álnok nyelv, a sima beszéd, ami nem az Isten valóságából táplálkozik, egy illuzórikus világot épít fel, egy csalárd világot szül körülöttünk. Erről nehezen veszünk tudomást. Nem abban az értelemben nehéz ez persze, hogy ne lennének bajaink, nehézségeink – tudjuk, hogy vannak. Hanem abban az értelemben, hogy amikor ezek eljönnek, azt gondoljuk, hogy ennek nem volna szabad így lenni. Velem valami baj van, ez nem lehetne így! Nézz már körül, mindenki olyan ádázul jól van! Csak nézd meg a profilképeit az embereknek, vagy hogy miket posztolnak! Az egész világ jól van! Van ennek valami végletesen csalárd, hazug és hamis természete. Mit ígérnek a politikai üzenetek? „Ha ránk szavazol, az élet rendben lesz! Mi mászt ígérhetne? Mit ígérnek a reklámok? „Ha megszerzel engem, vagy általam a boldogságot és a népszerűséget, az élet rendben lesz!” Mit ígér a tudomány és a technika? „Ha bízol bennem, csak idő kérdése, és elhozzuk a békés, egészséges, egyenlő világot!” Mit ígérnek a különféle ideológiák és mozgalmak? „Ha beállsz a zászlónk alá, és velünk együtt harcolsz az igazságtalanság és elnyomás ellen, hamarabb fogjuk elérni, hogy nem lesz többé elnyomás és megkülönböztetés a világban.” Mindegyik annyit mond: csak add oda a figyelmedet, az idődet, az energiádat, a szívedet, és meglátod, hogy minden rendben lesz! És ha nem? Hát az a te bajod⁴

A zsoldáros pedig felkiált: „a csalárd nyelvtől szabadíts meg, Uram! Uram, ments meg engem a hazug ajkaktól és a csalárd nyelvtől!” Éreznünk kell, mennyi hazug és hamis ígéret az, amit hallunk, hallgatunk, befogadunk, amelyeken meditálunk, álmodozunk, amelyek mélyen meggyökereznek a szívünkben! Ezek a hazugságok átjárnak bennünket, betöltik a lényünk mélyét. Amikor pedig a hazug természetű világ az összes hamis ígéretével együtt nem működik, akkor mit teszünk? Ránézünk Istenre, és azt mondjuk: „Látod? Becsaptál!” A keresztény ember nem is veszi észre, mit mond Istennek: „Nem adtad meg nekem mindazt, amit ez a hazug világ ígért!” Nem ezekkel a szavakkal szoktuk ezt persze megfogalmazni, de ha átjár bennünket a világ hazugsága, észre sem vesszük, hogyan vetítjük ki mindezt Istenre, hogyan kérjük Őrajta számon azt, amit a világ hazudott, amiben a világ csapott be; amiben a Világ Fejedelme akarja, hogy nehogy észrevegyük, hogy ő hazudta ezeket belénk, hanem verjük le Istenen, lázadjunk fel Ellene. Hazugnak mondjuk Istent, mert hazugságot fogadtunk be.

Értitek, hogy miért ez a kiindulópont? Mert valamikor ennek véget kell vetni! Valamikor vége kell legyen annak, hogy azt kérjük számon Istentől, amit a világ ígért. Valamikor vége kell legyen annak, amit úgy nevez a Biblia, hogy „barátság a világgal” - merthogy mi szeretjük ezt. Nem is tartjuk hazugságnak, meg hogyha egy kicsit hazugságnak tartjuk, akkor is szeretjük, mert azt szeretnénk, hogy ez valahogy így legyen. Micsoda? Egy irányba mutató hosszantartó engedelmisség? Hát inkább akkor ahhoz húz a szívünk, amit itt a sima beszéd, a csalárd nyelv, az álnok beszéd, ami nem tűnik annak, ígér nekünk. Az sokkal jobb. Az sokkal kellemesebb. Szeretjük mindezt. Nem? Más is ebben él, mi is ebben élünk. Szeretnénk, hogy igaz legyen. Szeretnénk, hogy így legyen, hogy tényleg, csak egy kicsit kelljen megerőltetnünk magunkat, és minden rendben legyen bennünk és körülöttünk. Talán ezen a ponton felsejlik előttünk, miért fontos a példabeszédek bölcsének az intése: „minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!”

A zsoldáros tehát megelégette a csalárd ajkak, a sima szavak, a hitegető ígérek hangját. Azt hiszem azonban, hogy ez nekünk nagyon-nagyon nehéz. Mégis: nincs más út! Vagy azt mondod egy ponton: elég a hazugságból, elfordulok, odafordulok Istenhez, és elindulok Felé az úton; bocsánatot kérek azért, hogy ennyi

hazugságot ápoltam a szívemben; bocsánatot kérek azért, hogy ennyire szeretem ezt a hazugságot, szeretem ezt a sok-sok mindent – vagy pedig ott maradunk változatlanul, gyógyulatlanul, ahol vagyunk.

2. Istenhez fordulás: Uram, ments meg engem!

„Uram, ments meg engem!” Istenhez nem egy másik, illuzórikus világban, hanem ebben a valóságos, hazugságtól átítatott világban fordulunk. Azt mondja a zoltáros: *„jaj nekem, mert Mesekben kell tartózkodnom, Kádár sátrai közt kell laknom!”* Ha e két kifejezés jelentését keresve a Word-höz fordulnánk, a rendszer így „helyesbítene” a szöveget számunkra: „jaj nekem, mert mesékben kell tartózkodnom, és Kádár sátrai közt kell laknom!” Ma már persze csak az öregebbek értik, mit jelent Kádár sátrai közt lakni. De nem erről van szó! Mesek és Kádár: Izraelből nézve két nagyon távol eső földrajzi hely, melyek egymástól is és Izraeltől is nagyon messze vannak. Mindkét hely távoli, idegen, furcsa és vad. A zoltáros fizikailag nem tartózkodhat egyszerre ezen a két helyen. Jelképes kifejezés ez nyilván. Azt jelzi: amilyen távoli, vad, idegen, istentelen ez a két hely; most már, hogy megláttam annak igazi természetét, olyan idegen, vad és kifordult a hazugság világa nekem, amelyben a békesség és az igazság gyűlölkövéssel lakom együtt.

Mi az Isten igazsága szemben a világ hazugságaival? Eugene Peterson ezt így foglalja össze: „Isten, miután valóságát beengedjük önmagunkba, az egész látóhatárt betölti. Isten, amint kijelenti magát teremtő és megváltó munkájában, minden hazugságot leleplez. Abban a pillanatban, amikor a szót, hogy „Isten” ki-mondjuk, a hamisság tornyai ledőlnek, és meglátjuk az igazságot. Az igazság rólam az, hogy Isten alkotott engem és szeret engem. Az igazság a mellettem élőkkel kapcsolatban az, hogy Isten alkotta őket és szereti őket, és ezért ők mindnyájan szomszédaim vagy a felebarátaim. Az igazság a világról az, hogy Isten uralkodik, és gondot visel róla. Az igazság azzal kapcsolatban, hogy mi romlott el a világban az, hogy én és a mellettem élő szomszédom vétkeztünk, mert elutasítottuk, hogy Isten Isten legyen értünk, Isten legyen felettünk és Isten legyen bennünk. Az igazság az életünk és a történelem középpontjával kapcsolatban az, hogy Jézus Krisztust megfeszítették a kereszten a bűneinkért, és feltámadt a halálból az üdvösségünkre. Ebben az új életben részesülünk, amint hiszünk benne, amint elfogadjuk az irgalmát, amint válaszolunk a szeretetére, és amint engedelmeskedünk a parancsolatainak.”

A kiindulópont: elfordulás a hazugságtól, odafordulás az igazsághoz. Legtöbben, akik keresztények vagytok, azt gondoljátok az előbb felolvasott Peterson-idézetről: igen ez a legegységesebb keresztény igazság. Ha kivetítjük ezeket az elemi igazságokat ide a templom falára, azt éreznénk: persze, tudjuk, látjuk, ismerjük mindezt. A templombelsőnk mostani napsütötte valóságában csak homályosan látszódná a falra vetített szöveg. Abban a pillanatban azonban, ha a hazugság vásznára vetítjük, ezek az egyszerű elemi igazságot hordozó szavak hihetetlen erővel jelennek meg. Amikor teljesen sötét a háttér, akkor felragyognak ezek a szavak, akkor talán a súlyukat is jobban érezzük! Amíg nem mondjuk ki radikálisan, hogy elég a hazugságból, addig nem fordulunk oda egyöntetűen, osztatlan szívvel az Isten igazságához. Ez a kiindulópont, ami után nem marad más számunkra, mint ami szép, ami igaz, ami vonzó: Isten maga. Itt indul az egy irányba tartó, hosszan tartó, kitartó engedelmeség.

3. Hogyan indulhatunk el?

Két ellenkulturális, azaz a mai világban, a „minden rendben van” világában nagyon-nagyon idegen gyakorlatot szeretnék elétek tartani. Az egyik: öleld magadhoz a fájdalmat! A másik: tegyél jót az ellenségeddel!

Öleld magadhoz a fájdalmat!

Ez a világ nem fog mindvégig ilyen kellemes harmóniában megmaradni és bennünket sem tud ebben megtartani, mert ez nem valóság. Ahol pedig hazugság van, ott a hamis illúziókból épített buborék egyszer menthetetlenül ki fog durranni, ez az építmény össze fog törni, és meg fog jelenni a fájdalom. A Biblia úgy értelmezi ezt: Isten megítéli a hazugságot. Ezért mondja a zsoltáros, aki már odafordult Istenhez és az igazságot választotta: *„mit érdemelsz, mit fogsz majd kapni, te csalárd nyelv? A hős hegyes nyilait rekettye paraszával!”* Amikor a saját hazugságaink, a saját csalárd, álnok beszédünk támaszt ellenségességet, vagy vezet minket bajba és fájdalomba; vagy amikor elhittük és magunkba öleltük, amit ez a világ mondott, és éppen széthullik körülöttünk a hazugság illuzórikus világa, és ez vezet bennünket fájdalomba és bajba, akkor a zsoltáros azt kérdezi: mi a csalárd nyelv jutalma, mit érdemel a csalárd nyelv? A válasz pedig: Isten tüzes nyilait. Isten ítéletei ezek, amely ítéletek bennünket az Istenhez fordulás felé vezetnek. Ha elfogadjuk ezeket, ilyen értelemben magunkhoz öleljük a fájdalmat, és látjuk, hogy az miből eredt, akkor elkezdünk elfordulni a hazugság világától; attól, amilyen formát az a személyes életünkben öltött, és elkezdünk odafordulni az Isten igazságához.

A fájdalom szövetségesünk. A fájdalom a valóságról beszél. A fájdalom rá fog döbbsenteni arra, hogy a hazugság nem tud megtartani és megmenteni. A fájdalom szövetséges! Ezért mondom: öleljük magunkhoz a fájdalmat, amikor a hazugság világa dől össze körülöttünk! Ha nem öleljük magunkhoz a fájdalmat, ha elutasítjuk azt, akár úgy, hogy Isten ellen lázadunk, akár úgy, hogy elnyomjuk, elkezdjük más hazugságokkal vigasztalni magunkat, elmenekülünk mindenféle más pótcselekvésbe, elmenekülünk egy fantáziavilágba a fájdalom elől, elmenekülünk bármilyen szerekkel való visszaélésbe, ha bármilyen módon kikerüljük a fájdalomnak a magunkhoz ölelését, nem fogunk elindulni Isten felé, nem fogunk elindulni a tanítványság útján. Ott fogunk körbe forogni hónapokon, éveken, évtizedeken keresztül, és nem indulunk el. Ezért oly fontos: öleld magadhoz a fájdalmat!

Másodszor: tegyél jót az ellenségeddel!

A zsoltáros utolsó sora: *„én békét akarok, de amint megszólalok, ők mindjárt harcra készek.”* Itt a zsoltárnak vége, ez az utolsó szó. Nem meg tovább. Lehet, hogy a zsoltárimádságnak ezzel az utolsó mondatával azt mondja Istennek: „Uram, lássál engem! Ártatlan vagyok. Én békét akarok, de ők háborúzni akarnak.” Vagy lehet, hogy panaszként mondja, amelyben így kiált Istenhez: „szabadíts meg a csalárd ajkúaktól, meg az álnok beszédűektől, mert látod, hogy én békét akarok, de ők mindig háborúznak!” A zsoltárnak itt vége van, de számunkra jön-e ez után valami? Mit kezdünk mi ezzel?

Jézusban érkezik a válasz. A zsoltárnak vége, de Jézus folytatja a gondolatmenetet. Mindenkinek, aki tanítvány, aki el akar indulni ezen a hosszú kitartást, engedelmességet feltételező úton, mindenkinek, aki azt mondja: *„én békét akarok, de ahogy megszólalok, ők mindjárt harcra készek”,* Ő azt mondja: *„boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket és mindenféle rosszat hazudnak rólatok.”* És ha ez nem elég, akkor mindenkinek, aki el akar indulni az úton, és azt mondja: *„én békét akarok, de ahogy megszólalok, ők mindjárt harcra készek”,* Ő azt mondja: *„én pedig azt mondom nektek, hogy ne szálljatok szembe a gonosz emberrel, hanem aki arcul üt téged jobb felől, tartsd oda annak arcod másik felét is!”* Hiába találjuk ott magunkat a zsoltár végén: én békét akarok, de amint megszólalok, ők mindjárt harcra készek; csalárd, álnok beszédű emberek és világ – Jézus azt mondja: *„én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket!”* Ez gyakorlat. Nem valamiféle gyönyörű keresztény életideál az ellenség szeretetéről, amely elméletben túlmutat minden más etikán, és jól el lehet róla filozofálni! Nem! Ez az a valós életgyakorlat, hogy ha van valaki, aki rosszat beszél rólam, akkor én befogom a számat, nem támadok vissza, nem védekezek, hanem imádkozom, hogy Isten áldja meg. Minden nap, egészen addig, amíg nem jön a szívemből már magától és nem leszek egyre inkább jézusi. Van valaki, aki gyaláz, üldöz, és azt mondom: „megáldom őt Jézus nevében.” Jézus nevében odatartom a másik orcám. Értitek? Ez

egészen valóságos konkrét gyakorlat. Nem opcionális választás, ami ma divatos kifejezés, hanem alapvető Jézus követésének az útján.

A fájdalom magadhoz ölelése abszolút döntő. Az, hogy az ellenségeddel jót tegyél, abszolút döntő. Két gyakorlat, amelyek segítenek kitartani a tanítványság útján. Lehetséges-e? Nem! És mégis igen. A kereszténységnek mindig ez a nagy titka. A kereszténység nem arról szól, hogyan kell összeszedned magad és Istennek tetsző módon jól viselkedni. Ha erről szólna, akkor ugyanazt mondaná, mint a világ: „szedd össze magad, minden rendben lesz!” Ez teljesen ugyanaz! Csak az egyik vallásos alapon próbálja kihozni belőled, hogy tégy már jót a saját erőfeszítéseiddel, a másik meg nem vallásos, hanem pl. humanista alapon, mely szerint minden megvan benned ahhoz, hogy boldog, sikeres légy és kiteljesítsd magad. Mind a kettő rád terheli az egész sikerének a kulcsát. Mind a kettő azt mondja: csináld, és ha nem sikerül, az a te hibád! De Jézus nem ilyen.

Jézus nem ilyen! Jézus ezt a három mondatot, amit most felolvastam, nem így terheli ránk, hanem úgy, hogy Ő épp ezt tette értünk. *„Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok.”* Képtelenek vagyunk erre; mert mi jobban szeretjük a hazugságot. De rátekintünk Jézusra, és azt látjuk, hogy Ő boldog és áldott abban, hogy az Atya miatt gyalázták és üldözték, mindenféle rosszat hazudtak róla, hamis vádak alapján elítélték és keresztre feszítették. Ezt tette értünk, éppen azért, mert mi jobban szerettük a hazugságot, a világgal való barátságot, mint Istent.

„Én azt mondom nektek, ne szálljatok szembe a gonosz emberrel, hanem aki arcul üt téged jobb felől, tartsd oda annak arcod másik felét is!” Mit tesz Jézus? Amikor elfogják és az egyik tanítványa kardját kirántva nekiesik a katonáknak, hogy megmentse őt, Jézus azt mondja: tedd el a kardodat! Odakínálja magát az elfogóinak: „Itt vagyok.” Amikor a kereszten van, kivégzése alatt mindvégig hagyja, hogy történjen vele a gyalázat, a kínzás. Pedig tényleg lejöhetne a keresztről, de nem jön - érted és értem.

Jézus azt mondja: *„szeressétek ellenségeiteket és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket”* – hogyan lennék erre képes? De Ő megtette! Ő ott imádkozott a kereszten az ellenségeiért.

Ha ez a Jézus az én Istenem, ha ez a Jézus az én Uram, ha ezzel a Jézussal teljesedek be újra és újra; ha ez a Jézus az igazság, ami behatol az életembe, a szívembe, az értelmembe, a képzeletembe; akkor elkezdek belülről átformálódni. Ha ez a Jézus bennem él, akkor én ugyan nem vagyok képes a tanításai szerint cselekedni, de mivel Jézus jobban vonz már, mint a hazugság világa; mivel Őt már jobban szeretem, és mivel tudom, hogy ez a Krisztus bennem él, mert befogadtam, ezért elkezdhetek imádkozni az ellenségért, Óáltala; ezért hagyhatom, hogy gyalázzanak, Óáltala; ezért engedhetem, hogy sérelmek érjenek, Óáltala! És közben talán érzitek, hogy ez nem valami nyomorúságos, megalázott lét, hanem a Jézussal való gyönyörűsége közösség, amelynek jó íze van, amelyben a Krisztus öröme és valósága járja át a szívünket. Minél jobban ismerjük, minél jobban szeretjük, annál jobban megtelünk az igazsággal.

El akarsz indulni az úton? Akarod a valóságot? Krisztust választod, hogy Vele járva egyre inkább felismerd a hazugságot? Nemet mondhatsz a hazugságnak, elfordulhatsz a hazugság világától, odafordulhatsz Istenhez, Krisztushoz, aki kész benned élni és kész az életedet igazsággal betölteni. A keresztény élet (mint a házasság) egy irányba mutató, hosszan tartó, kitartó engedelmesség a legunalmasabb hétköznapokban, a mindennapokban, mindig újra és újra és újra és újra. Ez a zarándok útja. Ez a tanítvány útja. Boldog az az ember, aki ezen az úton jár. Ámen!

(Lovas András)